

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapesten Lang Lipót és Schwarz; Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haasenstei
és Vogler, (Ottó Maasz), Schalek Henrik Oppelik Alajos, Dukas M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben Vatzina R. hirdetési irodájában

151. szám.

BRASSÓ, Csütörtök, december 31-én.

I-ső évfolyam 1885.

A t. olvasóhoz.

1886. január elsejétől a „Brassó” fennállásának második évébe lép. Rövid egy évi pályafutása alatt bebizonyította életképességét s feltétlen szükségét. Ezen rövid idő alatt is elég alkalma volt a t. közönségnek meggyőződni arról, hogy a „Brassó” az ország ezen keleti végső pontján valóban hivatott öre a magyar állameszmének és magyarságnak.

Tőlünk telhetőleg törekedtünk oly lapot nyújtani a nagyérdemű közönségnek, mely mindenkor irodalmi színvonalon állva, fokozott igényeinek megfelelően. Erre fogunk törekedni ezentúl is.

Soha szem elől téveszteni nem fogjuk ama valóban fontos és nagyjelentőségű szerepet, mely ezen nemzetiségi vidéken egy magyar lap osztályrésze.

Politikai tekintetben eddigi álláspontunk fog továbbra is vezérelni. — általában pedig hírek maradunk első programunkhoz.

Brassó-, Fogaras-, Nagy- s Kis-Küküllő- és Szeben megyék képezvén közvetlen működési területünket, első sorban e megyék érdekeit kell szolgálunk, ezek magyarságát egy tömör egészszé tenni.

Magasztos céljainkat azonban csak úgy érhetjük el, ha a t. közönség az eddiginél még nagyobb támogatásban részesít. Mert a ki ismeri ezen vidék viasz helyzetét és viszonyait, az tudni is fogja, hogy itt egy magyar lap fentartása igen nagy anyagi áldozatokkal jár.

Erős reményünk, hogy ezen áldozatok gyümölcsöt hoznak s e reményben kérjük a szíves támogatást. — Lapunk mult számához voltak az előfizetésre alkalmas utalványok mellékelve a t. vidéki közönség részére; kérjük azoknak mielőbbi felhasználását, hogy a lap szétküldése ne akadályoztassék.

Helyi t. olvasóinkat pedig szintén kérjük részben az előfizetés szíves megújítására, részben pedig annak mielőbbi eszközzésére.

Előfizetési árak:

Egész évre (jan.—decz.) 7 frt — kr.
Félévre (jan.—jun.) 3 frt 50 kr.
Negyedévre (jan.—márcz.) 1 frt 80 kr.
Külföldre (egész évre) 20 frank.

A „Brassó”-t újból a n. é. közönség szíves jóindulatába ajánlja

A „BRASSÓ” szerkesztősége s kiadóhivatala.

Az új főispánok.

Későre szólunk hozzá ezen hetek óta napirenden lévő kérdéshez. Nem ok nélkül. A kormány indoklását ismertük kellően, de nem tudtuk, hogy az ellenzék minő argumentumokkal fog előállani a törvényjavaslat ellen.

Most tisztában vagyunk némileg ezzel is. De nem egészen még. Mert napról-napra újabb dolgokat hoznak fel.

A mi a főispán hatáskörét a bíróságokra nézve illeti, arról lehet pró s kontra igen sokat mondani. De ha tekintetbe vesszük, hogy Tisza Kálmán nyíltan kijelentette, miszerint még azon gondolattól is távol áll, hogysem a bíróságok függetlenségét veszélyeztesse; ha tekintetbe vesszük, hogy az igazságügyminiszter, de különösen államtitkára oly férfiak, kik bizonyára nem kelnének védelmére egy javaslatnak, mely az igazságszolgáltatást veszélyezteti, hanem ha az ár ellen nem is uszhatnának, legalább hidegen viselkednének vele szemben, holott ez esetben épen Szentgyörgyi államtitkár védte legmelegebben a javaslatot: akkor bizony semmi okunk sincs féltetni azt az anyyira féltett bírói szabadságot. — De különben is Tisza beleegyezett az erre vonatkozó paragrafus új s külön szövegezésébe, sőt maga ajánlotta ezt. Hát mi kell még erősebb biztosíték?

Vegyük a dolgot úgy, a mint van s melőzzünk minden pártérdeket. Arról van szó: helyes-e, hogy a főispán bizonyos ügyekben felvilágosítást kérhessen a bírótól s előléptetésekre nézve javaslatot tegyen.

Hát bizony van abban valami s nincs is. Olyan jognak törvénybe iktatása ez, mely ma is fennáll, de Tisza előtt is fennállott. Vajjon ki tilthatja el a miniszternek, hogy kinevezés előtt az állam legelső helyi képviselőjétől kérjen véleményt az illető személyre nézve? És ismét ki veheti rossz néven, ha a miniszter a főispán által kért felvilágosítást? Mi ebben az igazságszolgáltatást, a bírói függetlenséget veszélyeztetve nem látjuk, mert nem tulajdoníthatunk első sorban egyetlen alkotmányos kormánynak sem oly szándékot, hogy a nemzet ezen kincsét, a bírói függetlenségét kockára akarja tenni — ép úgy nem a főispánoknak sem.

Erről azonban már felesleges szólni. A képviselőház közigazgatási bizottságában már

megtörtént a változtatás s a főispán nem fog befolylni a bíróságok függetlenségére.

Az ellenzéknek ez nem elég. Ők a főispán közigazgatási hatáskörét is tulságosnak tartják, s mintha a Gazeta, Tribuna, Kronst. Zeitung s Tageblattal ugyancsak összebeszéltek volna, ők jövőben csupa basát fognak látni az országban.

Szomorú látvány egy párton látni a magyar ellenzéket a nemzetiségi ellenzékkel. Hisz mit gondol az ellenzék, vajjon miből meritenek a nemzetiségi tulzók nagyrészt erőt a maguk politikájához? Épen a magyar ellenzék magatartásából. Azt hiszik — s ne tagadjuk, van ennek némi látszata, de csak látszat — hogy támaszkodhatnak a magyar ellenzékre s hogy ez majdan — ha alkalma lesz — pártjukat fogja.

Ha nem kecsegtethetnék magukat ezen reménnyel, részben megváltoznának ők is. Ha Zay, Steinacker, Immrich, Kaiser és társai nem ülnének egy padsorban s egy párton egy Szilágyival; ha ott az ország színe előtt is teljesen elkülönítve volnának, mint a kikre reá lehetne mutatni: ezek az urak azok, kik azt a becsületes, szorgalmas, jó szász népet orránál fogva vezetik és előbb-utóbb elvesztik, — mi más lehetne minden!

Szakítani kellene velök nyíltan s nem paktálni.

A mig egy Szilágyi s Zay egy szempontból indokolhatják a főispáni hatáskör kiterjesztése elleni véleményüket, bár előbbinek hazafisága oly tiszta, mint a legtisztább kristály: addig valóban szükségét érzi az ország ez új hatáskörnek. Szükség van arra, ha semmi más ok nem volna is — pedig van — nemzetiségi szempontból.

A kormány képviselőjének a megyében hatalmat kell a kezébe adni, hogy használhassa azt, mikor szükségét látja annak. Csak ily módon lehet tiszteletet szerezni a magyar államnak saját fiai előtt.

A kolozsvári „Ellenzék” nem volt megelégedve Brassó megye főispánjának eljárásával Lengeru oláh népvezető irredentisztikus fellépésével szemben, s mégis, ha arról van szó, hogy adjunk hatalmat a főispánok kezébe, ő az első, a ki tüzet kiált.

Mi részünkről égető szükségét érezzük a hatáskör ilyenmü kiterjesztésének, mert először

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Texas és Erdély.

(Német levelekből fordítva.)

I.

Sz. . . . 1884. —

Kedves bátyám! Nagy felfedezést kell tennem előttem. De már előre kérlek, ne neheztelj reám és ne beszélj le a bennem már teljesen megérett és visszavonhatlan tervről. Kivándorlok. Nem maradok ez országban, melyben Tisza Kálmán uralkodik, ki lábbal tiporja a nemzetiségek jogait és ki minket — kik 700 év előtt a tartarok, barbarok, magyarok és hason fajú vad törzsektől az országot meghódítottuk — és nemzetiségbelieinket lépten-nyomon üldöz. Nem akarok egy országban többé lakni, hol a hivatalos nyelv a magyar. Városunkban jól tudod, mennyi nehézséggel küzdök hivatalomban, és most végre azt hívem, megszabadulok a kinoktól. B . . . -ban ugyanis meghalt egy kollégám és én folyamodtam az igazságügyminiszteriumhoz áthelyeztetésemért. Megmozdítottam minden követ. Személyesen fenn voltam Budapesten Paulernél és mindenütt a legjobb reményekkel kecsegtettek. De mit tesznek a barbarok! Ma sürgönyzi Z . . képviselő barátunk, hogy a miniszter át nem helyez, hanem a kérdéses állást betöltetlen hagyja. Ezen miniszteri önkény annyira felháborított, hogy kinevezési

okmányomat egy piszkos papirba pakolám és egyenesen az igazságügyér címére küldém. Schmecks Kraupeder! — Ily körülmények között elhatároztam magam ez országot, de még Európát is itthagyni. Kimegyek hozzád és inkább birkádat akarom őrizni, sajtot és turót akarok csinálni, bőrkötet tisztítani, juhokat fejni, csak magyar állami hivatalban nem akarok szolgálni.

Kedves bátyám, remélem, nem fogsz reám neheztelni. Nekem előléptetéshez kilátásom nincs. A magyar nyelvet nem birom és nem is akarom megtanulni, de a magyar törvényekkel is jóllaktam. Mi jövőm van tehát e nyomorult országban, mely gazdaszilag anélkül is tönkre megyen. A Tisza-regim meg nem buktható. Ez az ember befészkelte magát a kormányba. Addig pedig, míg ő lesz a kormányon és Pauler az igazságügy élén, én e városból tovább nem tétetem. De inkább akarok a szomszéd feyházban lenni, semhogy ez állam szolgálatában legyek.

Ily körülmények között a tavasz beálltával utnak indulok. Addig felkeresem rokonainkat és különösen Gyulát, a mi legkedvesebb barátunkat. Elvárom tehát válaszod és utbaigazításaid. Együttal nagyon leköteleznél, ha utazójegyet váltanál Hamburgból, mert azt hiszem, olcsóbbba kerül a jegy, ha Texasban váltod számomra.

Addig is maradok szerető öcséd

P.

II.

Texas, 1884. —

Kedves Gyulám! Hivatkozással utolsó levelemre és be sem várva válaszod, sietek alkalmatlan-kodni, mert nagy felfedezést kell előttem tennem. Vissza akarok vándorolni Magyarországra, Erdélybe. Tudom, hogy bámulatba fog ejteni levelem, mert nem rég tudósítalak, hogy mily boldogan érzem magam itt a szabad államokban bátyám házában, kinek előttem nagyon jól ismert gazdasszonya a legnagyobb szeretetreméltósággal halmozott el. A sors engem irgalmatlanul üldöz. Betegen érkeztem ide, mert jól tudod, hogy mily gyenge testalkotású vagyok, és képzelheted, hogy az út fáradoimai nem kevésbé hatottak reám. A tengeri betegség nem ütött volt ki ugyan teljes erővel rajtam, de azért mégis nagy nehezen tudtam csak magamhoz térni.

De tekintet nélkül az egészségi állapotra, más nagy és kimondhatlan szerencsétlenségről kell, hogy tudósítsalak és ez az, hogy bátyám tönkre van téve. Egy epidemikus betegség állván be juhái közé, azok csekély kivétellel mind elhullottak. A hitelezők bátyámat megtámadták, minden per nélkül felosztották a meglevő vagyont és mi mindketten ugyszólván a utcán vagyunk.

Ily körülmények között nem marad egyéb hátra, mint hogy vissza menjek abban az országba, melytől

reméljük, hogy ez figyelmeztetés lesz azoknak, kik még ma sem viseltetnek kellő tisztelettel a magyar állam s nemzet ellen, s mert másodszor meg vagyunk arról győződve, hogy a hatalom oly férfiak kezébe adatik, kika zt csak a haza s nemzet javára fogják használni.

Bukarest megerősítése. 28-án két Krupp-féle és egy Bauge-féle ágyúval 1000 méter távolságról lökísérleteket tettek a francia vértezett torony ellen. 44 lövés közül 23 talált a nélkül, hogy lövegek hatása a torony bensejében észrevehető lett volna. A torony a lökísérletek után épp úgy működött, mint az előtt. A király a mű készítőivel és a bizottság tagjainak egy részével a torony belsejében volt, míg a toronyra többszörös lövést intéztek.

Elnökválasztás Franciaországban. F. hó 28-án a nemzetgyűlés a jobboldal fűtölése, zajongása, s olykor botrányos gunyolódása közben 457 szavazattal 589 közül, a köztársaság elnökévé Grévyt ismét megválasztotta.

Háború.

Nis, decz. 29. Ma délelőn pont 12 órakor érkezett Pirotha a szerb közigazgatási hatóság 130 csendőrral. Szivfacsaró látvány tárult eléjük, kirabolták a bolgárok még a templomot is, melynek nagy harangját is elvitték. A katonaság bevonulása hat nap alatt történik meg.

Konstantinápoly, dec. 29. Az idevaló diplomáciai körökben, valamint a portánál az a meggyőződés, hogy a béke Bulgária és Szerbia közt biztosítva van. Az olasz nagykövet Corti gróf, a ki utasítást kapott, hogy addig itt maradjon, míg a mostani zavaros helyzet uralkodik, már csak a konferencia záruléséig lesz itt, aztán új állomását foglalta el.

Belgrád, dec. 29. Garasanin Nisben való elutazását a miniszter-válsággal hozzák kapcsolatba.

Koalíciós ministerium Garasanin elnöksége alatt igen valószínű, mert a király azt kívánja, hogy Garasanin új kabinetet alakítson.

Román lapszemle.

A miket most ide jegyezgetek, háromszor elolvastam románul, hogy csakugyan úgy vannak e, írva, a mint vannak.

Nincs kétség benne. A brassói Gazeta megelégette a n. szebeni Tribuna véres szájú vezércikkeit és eljöttnek látta az időt, hogy így szóljon hozzá: „elég, ne tovább!” Megélt az erdélyrészi román olvasó közönség eddig a Gazetával és a szebeni Telegraful Roman-nal.

Folyt a tollharc ezekkel is a magyar lapok részéről, de nem fenyegettek untalan azzal, hogy ha rájuk nem hallgatunk, ők félreállnak s aztán jöjjön, a mi jó. Ezt a naponta fenyegető politikát a Tribuna honosította meg az erdélyrészi román hírlapirodalomban. A magyar lapok ottan — ottan szóba állottak vele; de mióta átlátták, hogy nincs kívül okosan beszélni, kezdik érdeme szerint mellőzni. Nagyon helyesen, mert a kinek utolsó érve mindig a bunkosbot, egyebet nem érdemel, mint a mellőzést tisztes társaság részéről. »Nem volt-e elég testvéreinknek — kérdezi a Gazeta a tribunistáktól, — nem volt-e

elég, hogy eféle meg gondolatlansággal okot adtak az esküdtszéknek N.-Szebenből Kolozsvárra történt át-tételére? Mit akarnak még? Azt a hitet akarják bennünk kelteni, hogy mindent kiszámítással cselekednek?»

És mi indithatta arra a Gazetát, hogy valahára így megleckézze a Tribunát? Ez az Irredenta, akarom írni a Comitét iniciatív azaz: a kezdeményező bizottság alkalmával merült fel. Olvasóink ismerik Bretianó m. elnöknek a román senatusban, felsőházban, az irredentistákról nyilvánított véleményét. Itt még csak azt említjük meg, hogy Bretianó a kezdeményező bizottság tagjait gyilkosoknak is merte nevezni. Bretianó úgy viselte magát a román senatusban az ellenzéki Boerescuval és Marzescuval szemben, hogy a nagy többség a gyilkosok ellen tartott beszédeért viharos tapssal tüntette ki.

Nem tetszett ez a Tribunának. S mikor nem tetszett? Épen akkor, midőn a magyar sajtó elismerőleg kezdte hangsúlyozni, hogy az erdélyrészi románság undorral fordult el azoktól, kik őt gyújtogatásra, Felségsértésre stb. bujtogatták, de ők jónak látták Bukarestben lappangani, míg Bretianó m. elnök őket onnan ki nem űzte. Ha a magyar sajtó elismerőleg kezdett nyilatkozni az erdélyrészi románság magatartása felől: az erdélyrészi román sajtónak feladata lett volna ezt kedves tudomásul venni és aztán napirendre térni, mint mi ezt már régen óhajtottuk. Nem így a n.-szebeni »Tribuna«, ő így ír: »Lehetett volna az Irredenta haszontalanság — unu moftu, de mégis igen veszélyes haszontalanság lehetendett, de most valódi csapás, értsd: Bretianó nyilatkozata után, mert nem nyultunk annak idejében erélyes eszközökhöz, ezen mérgező ragály leverésére.«

„Eszélyes-e most ellenfeleink azon nyilatkozata után, hogy a kiáltvány ellen megejtett vizsgálatokból a románok ellen semmi kompromitáló nem derült ki, kollegáinknak, t. i. a Tribunistáknak így írni: »Az irredenta kiáltvány az utolsó következménye volt azon forrongásnak, a melyet társadalmunkban a budapesti konferencia (t. i. a románok konferenciája) előidézt. Most miután azon kiáltvány szerzői Romániából kiűzettek és főleg miután a romániai senatusban a kiűzés miatt keletkezett interpelláció következtében történtek után most tudjuk mindnyájan, hogy mi lehet és mi nem?« Tudhatta volna a »Tribuna« addig is, míg Bretiano nyilatkozott, hogy mi lehet és mi nem. Hanem most aztán mi tudjuk meg ebből azt, hogy hol járt az eszük a tribunistáknak, mi bevetették reményüket.

Mi csak azt bámuljuk a szebeni tribunistákon, hogy egy perczig képesek voltak Romániának akár a kormányától s ennek szabadelvű pártjától, akár az ellenzékről felteni azt, hogy a gyilkosoknak segédkezet nyújtsanak. Látjuk magától a Gazetából, hogy mennyire alászállt Romániában az ott lakó erdélyi románok, ungurénok azaz, magyar románok erkölcsi értéke. Még azt sem szeretik, ha valaki tudja felőlük azt, hogy ők erdélyrésziek — ungurénok. A ki teheti honosítja magát. Helyesen kiáltott bele egy senátor a Bretiano m. elnök beszédében, midőn ez azt kérdezte: »Azt hiszik önök, hogy abban a helyzetben vagyunk mi, hogy felragadhatjuk a lobogót Erdély, a Bánát és Bukovina meghódítására? Egy hang: »A trecut timpul«, »Eltelt az az idő«, — Elbiz-a! Igaz.

Igaz, hogy erre Bretiano azt vágta vissza, hogy nem tudja, mit hoz az idő, de rögtön megmagyarázta, hogy örültség Erdély hódítására gondolni.

A Gazeta azon vezércikkét, melyben a Tribunanak leczkét tart, így kezdi: »Semmi sem kárhozta több a politikában, mint felületesség; semmi sem árt legeszentebb ügynek annyit, mint a meg gondolatlanság értelmetlenség vagy elvtelenség, ingadozás azok részéről a kik hivatva vannak azt védelmezni. A politika nehéz mesterség.« Azonban ebből sem hiányzik a „noi románii asupriți, azaz: mi elnyomott románok. A Gazeta szerkesztője ne tudná, hogy a ki el van nyomva, annak nem engedik ezt nyilvánosan orbi et urbi kiabálni?

Czenkalji.

A romániai kormány és az erdélyi román lapok.

Lapunk kitűnő munkatársától — H. J. — veszszük e sorokat melyek bár elkéstek, de azért csak mégis adjuk. A ezikk következő:

A »Figaró« ezimű éleclapnak van egy állandó, tipikus alakja, ez Venczel a főhadnagy ur szolgája.

Égyszer csak észre veszi a főhadnagy ur, hogy feketekávéja, mit neki Venczel készít, néhány nap óta igen zavaros és furcsa ízű. »Vaczlav« — szól hűséges legényének, — »te tán nem is szűröd a kávét?« — »De igen, páne oberleivant, én mindig átszűröm; de a bádogszűrő elromlott, használom tehát a pane oberleivant harisnyáját.« — »Te filko!« kiáltá haragosan ura — »hát én azért fizetem a mosónét, hogy te tisztálábelimet elrondítsd!« — »Proszem pekne, pane oberleivant, én csak a szennyeset használom.«

Igen, jó Venczel, nem csak te használod egygyűségből a szennyeset; teszik ezt a mi román lapjaink is, melyek ezikkeiket a legrondább czondra darabokon átszűrnek és úgy találják fel olvasóiknak, ráfóván, hogy ez a leg tisztább legzamatosb mokka.

Emlékeztünkben él még, hogy rágalmaztak mint fenyegetőztek a román kormány ellen, midőn néhány sehonnai irredentistának az irháját kitétt. De a román kormány sem maradt adós a válasznak; csak hogy az illetők nem fogják ezt tükör elé dugni.

A romániai senatusban folyó hó 17-én a feliró vita folyama alatt az ellenzék részéről az irredentisták kitiltása is felhozott. Bretiano miniszterelnök, az az ellenzék támadásait megfelelő erélylyel visszautasítván, magára az ügyre nézve így nyilatkozott:

Mi kiutasítottunk néhány idegent, kik tollakat idegen érdeknek eladták és az országba vizsályt hoztak. Az állittatik, hogy mi őket ellenszenvből üldöztük. De nem-e én voltam az, ki a Kárpátokon túlról ide ájtott románokat tárt karokkal fogadtam? Nincsenek-e közülük most is többek magas állásokban? Gyakran mondtuk a Kárpátokon túli románoknak, hogy ne akarják az ő politikájukat nekünk feltolni. Tartsák ők ezt meg magoknak; nekünk nem kell az ő politikájuk. A mit ott saját érdekükben tenni szükségesnek tartanak, ám tegyék, de nekünk az irredentizmus előnyünkre nem szolgál. Minek léptek az irredentizmus szolgálatába? Egy kiáltványt hoztak forgalomba, melyben dynamit-, gyilkolás- és gyújtogatásról volt szó és ők azt kívánják, hogy Románia kormánya ezt tölje. Szabad volt-e ezt tennünk? Semmi esetre. Tehát miért tesznek nekünk szemrehányást azon okból, mert ezen embereket bekére birni és elhallgattatni akartuk? Azt kezdik, hon-

örökre megszabadulni akartam. Persze késő a megbánás, de nincs mit tenni. Hivatalomról leköszöntem és a mint Paulert ismerem, ő engem többé vissza nem helyez. Ámde ép tegnap kaptam levelet, melyben tudatják velem, hogy nálatok az ottani ipar- és kereskedelmi kamaránál egy titkárgyakornoki állás jött üresedésbe. Habár meg kell vallanom, hogy soha kereskedelmi és efféle dolgokat nem végeztem és fogalmam sincs arról, hogy mi teendőm lenne ott, mindazonáltal elvállalhatnám e hivatalt, ha megválasztatnám. De miután nekem nagy befolyásod van a város főembereinél és miután a kamara titkára a nélkül is rokonod, remélem, hogy az állást megnyerhetem. Azt hiszem, bizhatom barátságodban, mert ám őszintén be kell vallanom, itt nem élhetek meg és nálatok nem maradna egyéb hátra, mint legfeljebb ügyvédi fogalmazónak beállani. Ezt azonban nem szeretném, mert ha egyszer az ügyvédi kamaránál nem lehetek bejegyezve, mint fogalmazó és csak nyomorult ügyvédi írnök] (Advokatenschreiber) lehetnék.

Móritz talán be venne irodájába és kitenne szűrét annak a zsidónak, miben ugyan kételkedem, mert Móritz valóságban szerelmes ez emberbe, kit én nem vagyok képes szívelni. Igaz ugyan, hogy szorgalmas és tevékeny ember, de nagyon kétszínű. Nem száz és nem magyar, nem zsidó, nem keresztény.

Hogy tovább ne untassalak, bevézem levelem

azzal, miszerint felkérlek, tégy érdeemben, a mi lehetséges. A jövő hónapban indulok. Tisztelem összes barátim és ismerőseim. Tisztelt bátyám és barátod

P.

III.

H. 1885. —

Kedves bátyám! Engedd meg, hogy ily sokáig hír nélkül hagyjalak. De betegem érkeztem ide és csak ma vagyok teljesen felüdülve. Gyula nagyon barátságosan fogadot, de képzeld a szegény Móritz mult év utolsó napján meghalt. A kamara-titkári gyakornoki állomásból kicséppentem. L. s barátai egy rokonukat tették be a hivatalba. Gyula mindent megtett érdeemben, de hasztalan. A többség ellenem szavazott. Már-már azon valék, hogy szegyenemben elszökjém szülővárosomból, mert ügyvédi irodába nem akartam beülni, midőn V. szárnyai alá vett és képzeld: Advokatenschreiber helyett Zeitungsschreiber lettem. Előbbiből még értettem valamit, habár az újabb törvényekről fogalmam sincs, de újságíró még soha sem voltam, sőt ellensége voltam az összes skriblereknek. De »Noth bricht Eisen« és rám erőszakolták egy kis lapocskára szerkesztőségét. Elvem egyszerűen: »Üsd a magyart, szidd a kormányt.« — Ezen motivummal szerkeszttem a lapot. Felkérlek nekem egy-két jó amerikai lapot küldeni. Aból tollaz-

hatok quantum satis és ha eredeti ezikk alakjában is adom ki, senki sem fogja eredetüket kipuhatolni. Lesz egy pár jó munkatársam. K. az ipar és kereskedelem terén fog hazudni, hiszen ismered ezt a gewöhnlicher Marktschreier O. St. Z. vezércikkeket fog küldeni hébe-korba és így csak megélünk. Az öreg B. bácsi sem sokat törődik a lappal, F. pedig sokkal jobb fiu, sem minthogy tőle félnem kellene. V. pártol és ez a fődolog. Ma-holnap napilappá igyekszem lapomat tenni és majd kitöltöm. Ismered a mi népünket. A fődolog a magyart szidni, és akkor minden jó. A lap meg nem bukhat, ezt nem engedi a néppárt. Immár kedves bátyám! Valahogy csak megélek tisztességes állásban és van alkalmam Tisztát és Trefortot tollhegyre venni. Most bosszút állok rajtok nyíltan. Látod, mi lett a te juhásztorodból? Lapszerkesztő! Én is úgy vagyok, mint az az Advokatenschreiber, ki diploma nélkül fogalmaz az irodában. Nekem sincs diplomám és mégis lapszerkesztő vagyok, pedig soha Zeitungsschreiber se voltam. Lapomat rendesen fogom neked küldeni, csak légy szives, küldd te is pontosan az amerikai lapokat. Most már én is azt kell, hogy mondjam: »Mindenütt jó, de legjobb otthon.« Bár te is ott hagynád Texast. Jóbb Erdélyben. Isten veled! Ölel öcséd

T.

lapszerkesztő.

og nan kaptunk átiratokat, melyek ezen kiutasításokat helyeslik? Erdélyből vettük azokat, a honnan azt írják nekem, miszerint ott, ama proklamáció miatt, alig lehet megmaradni és hogy ott sokan bebörtönöztek. És mikor nyomtatott ama kiáltvány? Éppen a ruméliai forradalom előestéjén; szívesen látták volna önök, ha rólunk azt mondták volna, hogy mi kezdtük a rendzavarásokat? A kormánynak mindent meg kell fontolnia: ezt soha se szabad elfelejteni."

A szenátus zajos helyesléssel fogadta a miniszterelnök nyilatkozatát.

Emlébeszéd.

(Vége.)

Az állam-szeme terjesztése s a nemzeti közszellem ápolása céljából rendezett ünnepélyei között kimagasló 1867-ben március 10-én, a magyar miniszterium megalakulása alkalmából tartott öröm- s 1871-ben br. Eötvös József és 1875-ben Deák Ferenc emlékére szentelt gyászünnepe.

Az öröm- és gyásznapok ilyen ünnepélyei egy-szersmind a nemzeti közérzet kifejezői lévén, nem csak fontossággal bírtak Brassóban. Kifejezői lévén azok a nemzet dicsőségének, avagy balsorsának, a múlt emlékei- és a jövő reményeinek, s általán a nemzet ősi hagyományos lelkesülésének; míg a társulat tagjait a közlekedés tettekre buzdította, addig nemzetiségi feleinkben a magyar nemzeti szellem iránti tiszteletet ébresztették.

Midőn méltó lelkesedéssel emlékezünk vissza kaszinónk ilyen álláspontjának kivására, tiszteletből származó elismerés adójával tartozunk azon főuraink személye és az elhaltak emléke iránt, kik a honfiúi érdemek által nevükhöz fűzött fényből és dicsőségből társulatunknak is részt juttattak. Ilyenek valának: gróf Kálnoky Dénes, néhai gr. Mikes Benedek és gr. Mikes Miklós, kik több éven át viselték egyesületünk elnöki tisztét. Ilyen jelenlegi elnökünk, gróf Bethlen András főispán ur ő méltósága, ki kaszinónk elnöki székén nemcsak egyesületünk szellemi és anyagi ügyeinek oly mély hálaára kötelező támogatója, hanem egy, a magyar nemzeti történelem által tiszteletben tartott, ősi családhoz fűzött nemes tradíciók képviselője.

Kaszinónk most említett elnökei kívül viselték e tisztelet: Pánczél Joachim, akkor törvényszéki tanácsos, kinek kaszinónk fejlesztésében kiváló érdemei nemzetiségi feleinkkel szemben az ő elnöksége, valamint későbbi igazgatósága idejében elért barátságos viszony kellemes emlékeihez fűződnek; továbbá Réthi Lajos, királyi tanácsos, akkori Brassóvidék magyar lakosságának kimagasló tiszteletben részesült tanfelügyelője, ki a magyar társadalmi életben kedves emlékü pezsgő életnek vala megalapítója s annak lelke.

Ezen tisztelt férfiakat mindig a közbizalom állította kaszinónk kormányzatának azon tisztas helyére, mely a mily gondosan körültekintő, épen oly finom tapintatu eljárást s néha a viszonyok zsidbaszó hatása alatt sem csüggedő, kitartó munkát igényelt minden körülmény között. S hogy intézményünk fenn tartott vezetői eme nehéz, de szép hivatásuknak mily odaadó buzgalommal feleltek meg, a mellett tanuskodó kaszinónk mai virágzó állapota, s tanuskodik az őszinte tisztelet, melyet a hiven teljesített munka által kiérdemeltek.

Kaszinónk szervezete szerint azonban annak tényleges vezetői mindig egyesületünk igazgatói valának, névszerint: Beldi István három, Pánczél Joachim három, dr. Otrobán Nándor hét, Molnár János három, Rápolty Károly két, Györffy Pétó két, Harmath Lajos két és Lázár Gerő három éven át.

A kaszinó körében melegen ápolott nemzeti és társadalmi közérzet fejlődésének tetőpontját érte el az 1870/71-ik évben. E közérzetnek, illetőleg azt nagy buzgalommal ápolott társadalmi vezérférfiaknak s Réthi Lajos kaszinói elnök és Kenyeres Adolf akkori ügyvédnek sikerült ez időben újból egy magyar lapot, a Nemerét, utóbbi tisztelt név szerkesztése alatt megalapítani.

Ezen lap, bár egy szellemi, mint anyagi tekintetben egészen magán jellegű volt; de a kaszinó is-

merve alapítóinak nemes intencióit, az nagy buzgalommal támogatta.

De fájdalom, hogy a mi pezsgő társadalmi életünkben is teljesednie kelle amaz a népek és nemzetek sorsában kikerülhetlennek bizonyult igazságnak, miszerint: »Gyors haladás korszakában az osztályok mindig elválának egymástól.« Ebből magyarázható, hogy a haladás utolsó akadályával sokszor maga a haladás szűnik meg, mely az összetartás egy bizonyos mértéke nélkül lehetetlen.

Igy történt egyesületünkkel is; midőn fejlődésének tetőpontján jutott, midőn a külső nyomás érzete is felszabadult, elég erősnek érezve magát, megoszlott s az addig is különben mindig polgári jelleggel bírt egyesületből kivált egy jelentékeny rész »polgári kör« név alatt, mely szakadás a kaszinó jelentékeny anyagi áldozatát is vonta maga után.

Az újabb megpróbáltatások évei is azonban kezdtek eltűnődni; s a meglazult közszellem újra erősödni, s ez által a nemzeti közérzet is emelkedni kezdett.

És most még egyszer visszatérve magyar társadalmi életünk multjára, önkénytelenül merül fel a kérdés: vajjon most a hazafiság munkájában lelkesülünk-e úgy, mint jövők kívánja? Vajjon dolgozunk-e ma a jobblet napjaiban a nemzeti miveltség nagy munkáján annyi komolysággal, erőfeszítéssel és kitartással, a mennyi csaknem életföltételünk?

Igaz ugyan, hogy a nemzeti önérték hirté erősödött bennünk, s a miért 25 év előtt csak rejtve lelkesültek jobbaink, ma már mindnyájunknak nyíltan bevallott érzése; de az is igaz, hogy a lelkesülés bármily nagy erőt is fejtessen ki társadalmi téren, még mindig nem emelkedett a nemzeti haladás tetőpontjára.

De azért nem csüggedünk, mert öntudatával bírnak annak, hogy követjük az utat, melyet mint egykor a bibliai Mózes megmutatott népeinek, mely az ígéret földéhez vezet, úgy nekünk is halhatatlan Eötvösünk, kijelölte az ahhoz vezető eszközt a miveltségre utalásában.

Igen, t. közgyűlés, a miveltség mely hódít, ez a legfontosabb tényező, mely helyzetének ura tud lenni.

Nagy erő volt mindenkor a miveltség minden népeknél.

Legyünk rajta tehát ezt az erőt fejleszteni. E törekvés emelkedjék ez ünnepély alkalmából újból lelkesedéssé, hadd érezzük oly hön és igazán, hogy hazánk e keleti határpontján a nemzeti miveltődés igaz bajnokai vagyunk, s hogy jövők az annak teendő szolgálattól függ, s hogy a nemzetiséget leginkább a köz-miveltség biztosítja. Ez ünnepélyes órában ez érzés lángja legyen legméltóbb áldozat a mult dicső emlékeinek.

Helyi és vidéki hírek.

Tisztelt olvasóinknak boldog újévet kívánunk!

A legközelebbi számmal a lap kiadása s tulajdonjoga Sztéryni József szerkesztő ur tulajdonába megy át.

Midőn a velünk, mint kiadóval szemben tanúsított bizalomért legmélyebb köszönetet mondanánk, kérjük azt továbbra is esetleges nyomtatványszükségletnél.

Brassó, 1885. decz. 31.

kiváló tisztelt
Alexi könyvnyomdája.

Lapunk szerkesztő-kiadója ezentúl naponként délelőtt 10—12 óráig színház utca 95 szám I. emelet (az udvarban hátul) található; kérjük tehát a t. közönséget, előforduló esetben ez időben idefáradni. A bemenet — nem a nyomdán keresztül, hanem a kapun át történik a hátsó lépcsőhöz. — A délutáni órákban csak lakásán — Bolonya, mester utca 325 sz. — alatt található. Ezen intézkedés csak addig tart, míg a célznak megfelelő alkalmas helyiséget kaphatunk.

Kérjük t. olvasóinkat, szíveskedjenek az előfizetéseket lehetőleg posta fordultával eszközölni, hogy a lap szétküldésében akadály ne álljon be.

Figyelmeztetés t. vidéki előfizetőinkhez. Lapunk kiadóhivatala elhatározta jövőben igen fontos szolgáltatást tenni t. vidéki előfizetőinknek, a mi redjok nézve tetemes anyagi megtakarítással jár. Minden Brassóban előforduló ügyekben készséggel s pontosan eljárunk. miáltal megkímélik magukat a Brassóba jövetel fáradsága — s költségétől. Teszszük pedig ezt minden díj

nélkül, csak a válasza szükséges bélyeg beküldését kérjük. Azt hisszük, ezzel igen nagy szolgálatot tesszünk mindenkinek, s már ez egy okból is számíthatunk a t. vidéki közönség partfogására.

Gróf Bethlen Gábor, Küküllőmegye főispánja, az erdélyrészi közművelődési egyeslet érdemes elnöke, a karácsonyi ünnepeket Seps-Sentgyörgyön töltötte. Az ünnep másodnapján részt vett a kulturegyeslet háromszékmegyei választmányának alakuló ülésén, mely alkalommal a gyűlés nagy ovációkban részesítette.

Dekorálás. Dück J., Láng Márton s Goldschmied Lajos helybeli polgárok a kiállítás körüli érdemeikért nyert kitüntetések ünnepélyes átadása gróf főispán ur ő méltósága által 1886. évi jan. 3-án vasárnap d. e. 11 órakor lesz a főispán ur hivatalos helyiségében, mely ünnepélyre a városi tanács, az iparegyesület, kereskedelmi kamara meghívattak. Ezenkívül azonban meghívatik minden más, az ügy iránt érdeklődő testület, vagy magános is.

A városi tanács — mint értesülünk — elhatározta a gör.-kel. jótékony nőegylet háza előtti pissoirt e héten helyéről eltávolítani. Ideje is volna, mert bizony nem valami jól veszi ki magát az épen egy kultúrrel szolgáló ház előtt.

Kitiltott román lapok. A Bukarestben megjelent „Drepturile Omului“, „Revista societatei Tine Romana“ és „L'Indépendance Romaine“ című lapoktól, valamint a Plojestiben megjelenő „Democratia“ című hírlaptól a postai szállítás kedvezménye a gyar korona országainak egész területére nézve vonatván, a kir. postahivatalok a nevezett hírlapok előfizetéseket el ne fogadjanak, se példányaiknak vabbítását és kézbesítését ne eszközöljék.

Perczel tábornok flának öngyilkossága. Baja városban és környékén nagy szenzációt keltett ifj. Perczel Miklós tekintélyes földbirtokos öngyilkossága. Perczel Miklós gazdag földbirtokos hírében állt, de any viszonyai az utóbbi időkben annyira összekuszálódtak, hogy folytonos zavaraiából nem bírt kibontakozni. Feltett véget egy revolvergolyóval életének.

Oláh izgatók felett ítélt a napokban a vásárhelyi kir. tábla. Az egyik Patitia Rubi fehérvári ügyvéd a ki a „Horea“ című román nyelvű lapban a magyar nemzet ellen izgat s arra szólítja a románokat, hogy keljenek fel a magyarok ellen, kik jogaitól megfosztották őket. A gyulafehérvári járásbíróság a vádlottat hat heti elzárásra ítélte, s a regény elkövetését elrendelte. — A kir. tábla a büntetést, a vádlott feddhetlen előéletére való tekintettel 150 frt. pénzbírságra szállította le. — A másik román agitátor, Makosán Jakab g. kath. kántor, ki egy hetivásáron a magyarokat szidalmazta és fenyegette. A kolozsvári járásbíróság Makosánt közrend elleni kihágásért két napi elzárásra ítélte, a kir. tábla azonban fölmentette, mert a kántor fenyegetését, „nem vehette komolynak, legföljebb csak irányzatos, magyarellenes, jelentőség nélküli, éretlen kifakadásnak.“

Letartóztatás. Gyulafehérvárt a rendőrség egy oláhországi alattvalót tartóztatott le, ki utlevél nélkül e városban már 8 napja tartózkodik, s mint előadja egy oláhországi gyár részére munkásokat és üzletvezetőt keres.

Öngyilkos lelkész. Timár Lajos mérai ref. lelkész körülbelül egy hó előtt családját a legnagyobb nyomorban hagyva eltávozott. Céltalanul bolyongott erdélyi ismerőseinél, míg családját mindenfelé hiába kerestette. A napokban Maros-Bogátnál a Maros jégben zajló hullámai közül egy holttestet fogtak ki, melyben az elzúzott lelkész holttestére ismertek.

Kis lutri: Utolsó brünni huzás december 30-án:
75 29 52 56 7

Brassai piaci árfolyam.

Brassó, 1885 december hó 30-án.

Román papirpénz à 20 frankos	8.42 vétel	8.48 eladás.
ezüstpénz à 20	8.38	8.42
Napoleon d'or (aranypénz)	9.94	9.98
Török lira	11.26	11.36
Orosz imperial	10.22	10.32
Arany	5.95	5.98
Orosz papírrubel	123.—	123.—

Felelős szerkesztő: Sztéryni József.

Kiadótulajdonos: Alexi könyvnyomdája.

HIRDETMEY,

A rend, tisztaság és biztonság fenntartása érdekében a belvárosban és a külvárosokban, ismételtén közhírré tétetik:

1. A járdán és a csatornafedezeten székérrel járni, lovagolni, lovakat vezetni, vagy megrakott targonczát húzni nem szabad.

2. A víz és a tisztítási folyadékok kiöntése csak a fedetlen (nyílt) csatornába vagy csatornafedezeten készített nyílásokon van megengedve. A gaz, söpredek vagy szemét, különösen az árnyékszék tartalmának kiürítése a csatornába, a házak előtt a nyilvános utcákon és helyeken, továbbá az udvari- vagy utcacsatornába megtiltatik.

3. Ha valaki árukat vagy más tárgyakat teherhordó- vagy más szekerekre felrakat vagy azokról lerakat, köteles az ezáltal okozott tisztatlanságot a munka bevégezése után azonnal eltávolíttatni és a szemetet elhordatni.

4. A fafűrészlés és felhasználás nyilvános utcákon tiltva van.

5. A ló- és egyáltalában a marha-étetés a nyilvános utcákon, utakon és helyeken, a klastrom- és nagy-utca-kapu előtti szabad tér kivételével meg van tiltva.

6. Fogatos szekereknek felügyelet nélkül az utcán állani nem szabad.

7. Fogatlan szekereket, tele vagy üres ládákat, hordókat, általában a szekér- vagy gyalogutat elzáró tárgyakat se nappal, sem éjjel az utcán hagyni nem szabad.

8. Az utcákon, a kutaknál és csatornáknál szekeret, ruhanémüket, zöldséget stb. mosni nem szabad, valamint a ruhanémük sujkolása is az utcákon megtiltatik.

9. Az utcákon és utakon csak balra szabad hajtani és jobbra elé hajtani. Vágatva lovagolni vagy hajtani meg van tiltva.

10. A nyilvános helyek eltisztítatlansága természetes szükségletek kielégítése által tiltva van.

11. A ganaj és szemét kihordásának a ganaj- és szemétszekerényekből, valamint az omladék és föld elhordásának az építési helyekről olyan szerkezetű

szekereken kell történnie, hogy azokról semmi sem hulljon le és tisztátalanítsa el az utcákat.

12. Ápitkezéseknél vagy épület kijavításoknál a szekérutakat építőanyaggal, omladékkal, fával vagy kövel elzárni nem szabad.

13. Ólmos idő (sikság) beálltával a háztulajdonosok és házgondviselők kötelesek a járdát a telek egész terjedelmében és a járda egész szélességében, vagy a holjárdanincs, $1\frac{1}{2}$ méter szélességben naponta hamuval vagy fővénnyel behinteni.

14. Minden háztulajdonos és házgondviselő köteles hóesésnél és az után a járdáról a havat azonnal eltávolítani.

15. A havat a magánudvarokból csak a városkapitányság által kijelölt helyeken szabad lerakni.

16. A házkapukat legkésőbb 10 órakor be kell zárni.

17. A zenélés vendéglőkben és kávéházakban, belépti díj nélkül is, estvéli 12 óra után csupán nyert hivatalos engedély mellett, melyért a szegény-pénztár javára 1 frt fizetendő, van megengedve.

18. Minden tűzveszéllyel egybekötött cselekvés vagy mulasztás meg van tiltva.

19. Lärmázni az utcákon és a kutaknál tiltva van.

20. Ha a kánalist iparos czélokra fel kell dugni, erre csak olyan deszkák használhatók, melynek felső széle a kánalisba lett beeresztése után 25 centiméterrel a partiszél alatt áll.

A zárdeszkat nem szabad éjjelre a kánalisban hagyni.

Mely intézkedéseknek meg nem tartása pénzbírsággal, vagy a fizetése képtelenség esetén fogsággal fog büntetett.

Brassó, 1885. december hó 14-én.

A városkapitányság.

Szám 12189/1885.

Brassó megye alispánjától

Hirdetmény.

Brassó megye törvényhatósága központi és mértékhatóság hivatali helyiségeihez tartozó fűtők és kémények takarításának biztosítására 1886. évi január hó 4-én délelőtt 10 órakor zárt levelű ajánlati verseny-tárgyalás fog tartatni, melyre a versenyezni kívánók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy a lepecsételt és 5 frt bántópénzzel terhelt írásbeli ajánlatukat fenti nap és óráig az alispáni hivatalhoz adják be.

A részletes feltételek mai naptól kezdve a hivatalos órákban az alispáni kiadó-hivatalnál betekintethetők.

Brassó, 1885. december hó 28-án.

Roll Gyula,

kir. tanácsos alispán.

(36) 1-2

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

A farsangi évadra

(305) 1-15

báli-, menyasszonyi- és séta-ruhák (toilettek) a legújabb divat szerint, gyorsan és mérsékelt áron készülnek

Kovácsnai és Keresztesy

női divat-termükben

BRASSÓBAN (a főtéren)

Ugyanott nagy készletben lévő satin mervelleux-ök, satin à Lyon és atlasok, selyem, bársony és plüschek; voile, crêpe és cachemirok fekete és minden divatos színekben; Matlace Chantilly (ujdonság!) oriental csipke szövetek és széles volánok; báli belépők és legyezők, virágok, chenilli, toll, arany, ezüst bouquettek és garnitúrák; rüsch, hattyu, szalag, ugy-szintén harisnyák és selyem keztyűk minden estéli színekben előnyös áron kaphatók.

Minták kívánatra bérmentve küldetnek.

Pesti magyar kereskedelmi banktól.

Résztvénytőke 5 millió forint.

A nagyérdemű közönség könnyebbítésére a „Pesti magyar kereskedelmi Bank” elhatározta, a budapesti értéktőzsdén jegyzett sorsjegyekre az 1883. évi XXXI. törvényzikk alapján igen kis havi részletfizetésekre törvényesen bélyegzett részletveket kiadni, s ezen üzletág tolgatosításával Adler L. Jakab helybeli váltóüzletét bizta meg.

Adler L. Jakab váltóüzlete Brassóban ajánl a n. é. közönségnek

SORSJEGY-RÉSZLETÍVEKET

kiadva a PESTI MAGYAR KERESKEDELMI BANK által

* a vevő kívánsága szerint 12, 18, 24, 30 s 36 havi részletfizetésre. *

Az első részlet készpénzfizetése után a vevő már törvényes tulajdonosa a részletív lejártá előtt netalan tett nyereseménynek.

Egyelőre kaphatók a következő részletívek:

	25 drb	9	6	3	15 drb	6	4	2	Bécs városi sorsjegy	Szerb 3% járadék sorsjegy	Tisza-szabályozási sorsj. 4%	Magyar járadék egész	Hitel-sorsjegy	1864. évi állam-sorsjegy
Magyar	9.25	3.33	2.22	1.11	8.55	3.42	2.28	1.14	5.—	1.26	4.91	4.75	7.08	6.84
Vörös-kereszt-sorsjegy	10.50	3.78	2.52	1.26	9.75	3.90	2.60	1.30	5.66	1.44	5.59	5.40	8.06	7.79
Osztók	12.41	4.47	2.98	1.49	11.55	4.62	3.08	1.54	6.71	1.70	6.61	6.35	9.53	9.20
36 havi részlet, á frt	14.48	5.61	3.74	1.87	14.48	5.79	3.86	1.93	8.43	2.13	8.30	8.03	11.97	11.56
30 havi részlet, á frt														
24 havi részlet, á frt														
18 havi részlet, á frt														

Ugyanitt más sorsjegyekre is kaphatók részletívek.

Különös előnyben részesül a részletívek vásárlója az által, hogy a havi fizetéseket nálam eszközölheti, mi által a fél már portóban is egy részletet megtakarít. Ugyan nálam készpénzzel adtnak szóbeli s írásbeli felvilágosítások.

A budapesti magyar kereskedelmi bank részletíveit újból ajánlom a n. é. közönség b. figyelmébe, annival is inkább, mert érintkezésbe jó a főváros legrealisabb pénzintézetével, mely a törvényes százaléknál többet nem számít.

Kiváló tisztelettel

Adler L. Jakab,
váltóüzlete. Főtér, Virágsor.

(239) 28-30

Brassó, főtér, virágsor.

A közeledő ünnepekre

van szerencsénk ajánlani következő tiszta

erdélyi természetes borokat

à la Eszterházy pinczénkből.

	(303) 3-4	Liter csapból.	Eredeti palackokban szépen felszerelve.
Asszu		frt 1.20	frt 1.—
Leányka		— .80	— .80
Rizling, kitünő 1876-os		— .80	— .80
Rizling, finom 1882-es		— .50	— .50
Küküllővölgyi 1862-es		— .80	— .80
Törökhegyi		— .60	— .60
Muskotály		— .60	— .60
Sauvignon		— .60	— .60
Fehér burgundi		— .80	— .80
Tramini		— .60	— .60
Somlyai		— .60	— .60
Budai vörös bor		— .50	— .50
1874-es asztali bor		— .40	— .40
1880-as		— .32	— .32
1882-es		— .28	— .28
1884-es		— .20	— .20
Seprőpálinka, valódi		— .80	— .80
Szilvórium		— .80	— .80
Fenyővíz		— .60	— .60
Törkölypálinka		— .60	— .60

Fleischer M. s társa.

A brassai gyógyszerész-testület hirdetménye.

A gyógyszerész-testület folyó 1885. évi december hó 12-én tartott ülésének határozatából kifolyólag a jövő 1886. évi január hó 1-től kezdve az összes brassai gyógyszerésztársak a téli hónapokban, tudniillik november 1-től márczius végeig mindig naponként

este 9 órakor záratnak.

A további időre, t. i. április 1-től október végeig a régi záróra, esteli 10 óra marad érvényben.

Magától értetlik, hogy szükség esetén az összes gyógyszerésztársak a zárórák után is minden pillanatban a t. cz. közönség rendelkezésére állanak.

Kelt Brassóban, 1885. év december havában.

A brassai gyógyszerész-testület nevében:

Schuster Károly, elnök.

(304) 2-3